

[Rahbæk Møller]

nedskæringer inden for den offentlige sektor. Tværtimod spiller den offentlige sektor så stor en rolle som kunde, at nedskæringerne svækker den privat sektor.

Denne sammenhæng kommer klart frem i de vurderinger, regeringens egne økonomer fremlægger. I den økonomiske oversigt, der kom for nylig, måtte regeringen nedjustere forventningerne til investeringsudviklingen. Hvor man endnu i oktober sidste år regnede med en fremgang på 3 pct. fra 1982 til 1983, regner man nu med uændrede investeringer i de 2 år. Også den industripolitiske kvartalsoversigt bekræfter denne tendens. Det viser sig, at medens faldet i industriens investeringer standsede i 1982 og oven i købet vendte til en svag stigning henimod slutningen af året, så har investeringerne været faldende igen i den forløbne del af 1983.

Det må derfor betegnes som ren ønsketænkning, når ministeren skriver, at der nu bør være grundlag for, at virksomhederne revurderer deres investeringsplaner og fremskynder beslutningerne om investeringer. Sætningen minder i sin tomhed om den herostratisk berømte investeringsplan, regeringen fremlagde i efteråret, og som stort set intet indeholdt bortset fra ansættelse af 25 professorer.

Naturligvis kan det ikke afvises, at et eventuelt opsving i udlandet sammen med rentefaldet vil medføre en forøgelse af investeringerne, men foreløbig har regeringens nedskæringspolitik virket stærkere. Under alle omstændigheder medfører regeringens politik, at et dansk opsving bliver svagere, end det ellers ville være blevet.

På ét punkt kan vi være enige med ministeren, nemlig når han skriver, at en væsentlig forøgelse af investeringerne i udbygningsperioden vil belaste betalingsbalancen. Ministeren tilføjer, at med den efterfølgende vækst i produktion og valutaindtjening vil den positive virkning på betalingsbalancen rigeligt opveje investeringernes valutaudgifter. I disse sætninger ligger der også en indirekte anerkendelse af, at regeringens politik ikke fremmer investeringerne. I de skøn over betalingsbalancen, regeringen har fremlagt, forventes en forbedring på 6 mia. kr. på grund af olieprisfaldet og det internationale rentefald. I dette tal er ikke modregnet noget beløb til dækning af en forøgelse af investeringsniveauet.

Den politik, SF netop har lagt frem i sit investeringsprogram, er den stik modsatte af regeringens: vi vil bruge det pusterum, de bedre konjunkturer udefra giver, til at få foretaget de investeringer, der er nødvendige for at sikre fremtiden, og vi vil bruge den offentlige sektor som drivkraft i den udvikling, først og fremmest ved at skabe efterspørgsel på nogle områder, der er velegnede som nye vækstsektorer.

Også på et andet punkt er SFs politik stik modsat regeringens. Ministeren skriver, at man skal være forsigtig med på forhånd at udpege specielle brancher eller erhvervsgrupper, der i særlig grad prioriteres som vækstcentre. SF mener, at vi i høj grad bør prioritere. Det er ikke ligegyldigt, hvilke investeringer der bliver foretaget, og hvilken erhvervsudvikling der bliver fremmet. Et forsøg på at vende tilbage til 1960ernes vilde vækst i produktion af hvad som helst vil hurtigt kvæle sig selv i ressourcemangel og miljøproblemer. Derfor er det nødvendigt målrettet at fremme en erhvervsstruktur, der tilgodeser resourceproblematikken og hensynet til det indre og ydre miljø og i øvrigt fremmer kvalitetsforbedringen af vort samfund. Energiområdet, miljø og arbejdsmiljø, kollektiv trafik, dele af de nye teknologier, boligbyggeri og byfornyelse er naturlige eksempler på mulige vækstområder.

Ministeren peger dog på mikroelektronikken og mikrobiologen som mulige vækstcentre. Det kan være de er det, men problemet er, at samtlige regeringer i den industrialiserede verden ønsker at fremme deres industri på netop disse områder. Hvis vi skal være med her, skal det ikke bare være en følge med i den seneste teknologiske udvikling. Tværtimod skal vi aktivt stille krav til kvaliteten af det samfund, vi ønsker at leve i, og aktivt fremme den teknologiske udvikling til at leve op til disse kvalitetskrav.

Både for at kunne følge med i den teknologiske udvikling og for at kunne vælge blandt de muligheder, teknologien åbner, er det nødvendigt, at uddannelse, forskning og produktudvikling er i orden. Her er vi ved et af regeringens svageste punkter. Godt nok skriver ministeren i sin redegørelse, at disse ting er vigtige, men i praksis er det det stik modsatte, der sker. Undervisningsministeren er i fuld færd med at lemlæste grundforskningen på vore universiteter. Selv en så enkel